

а той, затворенъ, чака майка си, да се върне отъ работа. Прозорчето високо, слага стола, изкачва се и гледа... Папагалътъ пъстъръ, съ кривата си човка вали билетчета и ги подава на децата... Тъ се смѣятъ. Смѣе се и Ванката и все повече се надвисва. После — нищо не помни. Проснатъ на плочника, отъ устата кръвъ, много кръвъ, и майка му уплашена го гали. Около тѣхъ хора, хора...

Той отмиъсти очи отъ краката си, погледна Петка и каза неохотно: — Падналь съмъ отъ високо, — и прибави по-тихо — когато съмъ билъ малъкъ.

Вечерътъ Ванката сънува сънь: чука Петко на прозорчето и вика: „Хайде! Ванка! Днесъ нѣма училище!“ Като че ли двамата сж ученици!

Чудно! Ванката става и ходи. Весело тупкатъ босиѣ крака въ топлата прахъ. Отъ дветѣ страни на пжтя жълти ниви... Сжщо като нѣкога, когато майка му го водѣше извънъ града...

Нѣщо хлопна. Майка му, станала рано, изтърва машата край печката. Ванката отвори очи и погледна мартеничката на ржката си.

— Мамо, — попита той — скоро ли ще се върнатъ щъркелитѣ?

Искаше му се да я запита още нѣщо, но затвори очи и се помжчи наново да заспи, дано види пакъ хубавия сънь...

Мария Грубешлиева

ТЛЪСТАТА СВИНЯ

Една свиня затлъстѣла твърде много. Еднѣжъ тя отишла при лѣкаря. — Така и така, г. Докторе, затлъстѣхъ много. Едва съмъ се дотърала до тука. Можешъ ли ми предписа нѣщо за отслабване?... Лѣкарътъ прегледалъ свинята и рекълъ: — Ще трѣбва да се хранишь само съ трева. Тревата е добро лѣкарство.

Минало се, колкото се минало, ето я свинята пакъ. — Тѣй и тѣй, г. Докторе, и тревата не помага. Азъ все повече тлъстѣя.

— Тогава ще трѣбва да пиешъ само вода. Водата помага... Така и направила. По цѣли дни почнала свинята да се въргала изъ блатото и да лочи само вода. Но пакъ нищо.

Заклатила се отново свинята и право при лѣкаря. — Тѣй и тѣй, г. Докторе, както виждашь по-тлъста станахъ. — Не остава нищо друго, освенъ да се печешъ на слънце. Слънцето непременно ще ти стопи тлъстината, — рекълъ докторътъ.

Пекла се свинята на слънце, пекла се и поела за трети пжтъ къмъ лѣкаря. Тя едва се тѣтрѣла, а отъ нея течалъ потъ като рѣка. По пжтя я срѣщнало едно куче. — Кжле, свинко? — При лѣкаря. И тя разправила на кучето неволята си. — Никой другъ не може да те излѣкува, освенъ мене, — натъртило то. Искашь ли? — Искамъ... Кучето това и чакало. То излаяло, хвърлило се върху свинята и я подгонило, като и думало: „Работата, само работата лѣкува отъ затлъстяване“.

Снѣжко Бѣлодрешко.